

Kuljen raakaa maisemaa
kuin talvihorroksessa harhailen
jonkun unta katsellen

Hiuksia ja hampaita
elämä repii ja laittaa kulkemaan
yksin elämään ja kuolemaan

Voiko maailmaa rakastaa
kuka meidät tänne loi
ja kuka väittää voi
ettei näe pelkoaan
kun laulu yössä soi

Ja sen sydämessä asuu kylmä teräs

Enemmän kuin kuolemaa
pelkään mitä sitä ennen tapahtuu
kuinka helposti unohtuu

Kaikki se mitä rakastaa
ja kuinka vasta sitten havahtuu
kun kaikki tuhoutuu

Kun panen täällä parasta
karkeloin ja kompuroin
ja jossain hiljaa soi
sävel raastava
joka loppua ennakoi

Ja sen sydämessä asuu kylmä teräs

Usko ja rakkaus ovat kai kuolleita
mutta aina on toivoa